

Když Crier dnes ráno oděná v nových šatech dorazila, její otec s Kinokem již seděli ve velké síni a čekali na snídani. Skláněli k sobě hlavy a vedli rozhovor, který umkl, jakmile vstoupila.

Na okamžik na svého otce – muže, jenž ji nechal stvořit – jen zírala. Hesod byl ukázka mistrovské práce. Byl stvořen, aby byl mocný, vlivný, brilantní i na poměry automatstva, aby ho chovali v úctě všichni obyvatelé Zully. Když mluvil, ostatní naslouchali.

Co řekne na zradu porodní báby Torras?

Ještě mu o tom nepověděla.

Popravdě ji to děsilo.

Kinok se o tom skandálu zmínil před týdnem, během honu, ona si to však nechávala pro sebe.

Posadila se ke stolu naproti Kinokovi. Velká síň ve východním křídle paláce by snadno pojala i padesát osob – byla rozlehlá, vzdušná, s vysokým klenutým stropem a obrovským hodovním stolem z lakovaného borovicového dřeva. Ale navzdory své velikosti většinou hostila jen Crier, Hesoda a pár sluhů. A během posledních několika měsíců námluv také Kinoka.

„Dobré ráno, má paní,“ pozdravil ji. Crier přikývla v odpověď, aniž na něj pohlédla.

„Dcero,“ řekl Hesod a ona se mu silou vůle dokázala podívat do očí.

„Otče,“ zamumlala.

Vstoupil sluha nesoucí zlatý podnos s tekutým srdcekamem.

Podzemní drahokam, který bylo třeba pečlivě těžit, sloužil jako zdroj síly celého automatstva. Koloval jim v žilách, v jejich vnitřním mechanismu, nikoli jako lidská krev, nýbrž jako ichor, krev starých bohů ve všech lidských knihách pověstí. Měl blíže k magii a alchymii než čemukoli přirozenému.

Crier se na židli napřímila.

Tekutý srdcekam se podával v čajové konvici ve tvaru ptačí lebky s dlouhou rukojetí, jež byla vytesaná z drahokamu samotného. Ptákoví se z očních jamek valila pára. Crier se snažila nepůsobit dychtivě, když svůj šálek postrčila kupředu.

Tohle potřebovala. Obzvláště po tom, co jí Kinok minulý týden prozradil. O skandálu s porodní bábou, o návrhu, který pozměnila. Žaludek se jí svíral a zvedal při pomýšlení, že v sebemenším ohrožení byl i projekt jí samé. Nezamhouřila od té doby oka.

Automy nepotřebovaly odpočívat každou noc jako lidé, doporučovalo se však alespoň šest hodin spánku každé tři dny. Spánek jejich orgánům umožňoval zpomalit a seřadit se a jejich tělům skýtal příležitost opravit veškeré vnitřní či vnější poškození. Crier k dostatku spánku obvykle přistupovala velmi svědomitě – připadalo jí to téměř příjemné, zachumlat se do nadýchaných peřin, sledovat, jak za oknem vychází měsíc, a nechat všechny své myšlenky odtéct jako vodu po koupeli.

Bylo to jako hrát si na člověka.

Jenže od chvíle, kdy se Kinok vrátil do paláce, měla Crier čím dál tím větší problém svou mysl vyprázdnit natolik, aby usnula.